DEL 2

Svenska Canada - Tidningen

PART 2

ÅRGANG XVIII. WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN DEN 14:de SEPTEMBER, 1910. N:r 37.

Ett sorgligt öde.

Fru Augusta von Schlichanowska, den företagsamma 'forskaren' Cooks f. d. fästmö och in i det sista hans lidelsefulle försvarare, har nu som obotligt sinnessjuk internerats i en amerikansk dårhusanstalt. En amerikansk tidning berättar följande om den olyckliga fruns sorgliga öde.

Cook lärde känna henne i Brooklyn, då han ännu var en ung läkare, som nyligen öppnat sin praktik. Som ung flicka spelade hon en stor roll i Berlins förnämsta kretsar och hörde till den skara, som en gång i Bayreuth fylkade sig kring Richard Wagner, hvilken hade ett lefvande intresse för den begåfvade unga flickan, öfver hvars äktenskap hvälfde sig en olycklig stjärna. Ty då hon i början af 90-talet kom till Amerika för att besöka sin i Brooklyn bosatte broder var hennes äktenskap upplöst och af den unga lyckliga kvinnan återstod en trött melankoliker, hvilken lärt sig att ej vänta några under af lifvet.

Det var då hon blef bekant med Cook. Han var en handlingskraftig, lifsglad ung man. Han hade mod, självförtroende och stora planer. Hans lifsglädje och tillförsikt gjorde på den resignerade men ännu alltjämt unga och tilldragande kvinnan ett djupt intryck och de besluto omsider att söka den gemensamma lyckan. Men medan fästmön träffade anstalter för bröllopet, försiggick i Cooks äfventyrliga själ en fullständig förvandling. Hans törst efter ära och rykte blef honom allt öfvermäktigare, forskningsresandens och upptäckarens lagerlockade honom och under förberedelserna till hans första arktiska expedition försvann hans lidelsefulla kärlek lika plötsligt som den kommit. Fru von Schlichanowska har den sista missräkningen med stor viljekraft och dolde sin förtviflan. Då hon sedermera erfor, att Cook med denna första resa äfven ämnade förbinda sin smekmånad — han gifte sig omedelbart därefter med den nuvarande mrs Cook — mognade inom henne planen att ända den civiliserade världen ryggen och någonstans i främmande land genom egen kraft timra sig ett nytt lif. Vid denna tid drogo de nyupptäckta guldfälten vid Nome tusenden och åter tusenden till den tjäderan norden. Till dem slöt sig den ensamma och öfvergifna kvinnan, afbröt alla förbindelser med släktingar och vänner och drog till Island i norr för att pröfva sin lycka som "guldgräfverska". Den ringa penningsumma hon medhaft var snart använd, arbetet med hacka och spade gaf föga i utbyte och dagar af nöd, umbäranden och hunger följde. Med egen hand timrade hon sig sitt blockhus, de nödvändiga möblerna och husgerådet, hvilket allt utgjorde hennes nya hem. Men minnet af den man, som var själen och idealet i hennes lif, blef under nödens dagar endast mer lefvande och smärtsamt. Hon hade visioner och tyckte sig se den firade McKinley-bestigaren. Hungern gjorde sitt till, hennes förstånd omtöcknades och endast en beslaktad läkares ingripande förhindrade det värsta. I hopplöst tillstånd förde han henne 1904 åter till Seattle, där tillfrisknade hon på en nervanstalt oväntadt snabbt och lyckligt, tills hon en vacker dag var försvunnen. Som målarinna förtjänade hon därefter sitt uppehälle. Hon följde sorgfälligt Cooks görande och låtande och hans ständigt växande ryktbarhet, och då han förra året återkom från sin stora expedition med förklaringen att ha uppnått Nordpolen, målade hon ur minnet och efter en gammal fotografi hans porträtt. Äfven då tviflet började ta öfverhanden och Cooks utlåtanden mottogos med misstro af sakkunniga, var hon den första som i såväl tal som skrift prisade sin hjälte och i långa tidningsartiklar förkunnade, att Cook var en ädel, i stora mått skuren människoande, hvars sanna natur blifvit förvrängd af afundsmän och hatfulla människor. Men i längden blefvo hennes utlåtanden lämnade opåaktade och slutligen greps hon åter af vansinne till följd af den ständiga själsspänning i hvilken hon lefde. Nu är hospitalet i Seattle hennes hem. Där knäböjer den en gång så firade kvinnan i sin ensamma cell inför sitt eget porträtt af doktor Cook och berättar i glödande ordalag såväl läkarna som vakterna om den store och gode mannen, som hela världen misskänner.

Sångardyrkan i gamla tider.

Om också människor i gångna århundraden icke ha gifvit ut sådana ofantliga summor för lenorer och primadonnor, som vi göra nu för tiden, så var hänförelsen likväl icke mindre. Med de berömda sångarna drefs en kult, som t. o. m. öfverträffar den moderna tenortillbedjan, om icke i siffror, så dock i form.

"Italia moderna" har samlat några betecknande exempel ur det italienska musiklifvet på 1600-talet. En tenor vid Farnesioteatern i Parma t. ex. fördes till teatern i en bärstol, som endast fick bäras af stadens rikaste och förnämsta damer. De konstälskande damerna i Parma kämpade som lejoninnor om äran att få bära denne hjälte af höga C på sina späda skuldror.

I Bologna uppstod en häftig strid om en primadonnas — linne. Envar ville bli ägare af detta dyrbara suvenir; segrare i kampen blef slutligen en rik musikälskare, som fick linnet i utbyte mot — en härlig, fullt inredd villa.

När Baldassare Ferri kom från Perugia till Florens, tågade florentinarne tre mil öfver dammiga landsvägar för att möta honom. I staden säldes i alla gathörn porträtt och medaljonger till minne af sångarens besök. I Bologna blef hans vagn höljd af rosor.

Och med folket täflade furstarne i sångardyrkan. Om Domenico Cecchi, som var född i Cortona, uppstod en häftig kamp mellan Ferdinand af Mantua och George III af Sachsen. Georg III hade redan från hertigen af Modena röfvat hans bästa sångerska, Margherita Sabicola. På denna "stöld" fick han mottaga en utmaning från den bestulne, och så när hade ett krig brutit ut.

Hvad Herrarne bära på sig

Pickföremålen och deras "förfäder".

Männen ha ju en riklig mängd fickor, — "synligt många", säga de afundsjuka kvinnorna. Men ändå äro de proppfulla hvarenda en och när de tömmas på aftonen hopar sig deras innehåll på nattduksbordet till ett ståtligt berg.

Fickorna själfva äro jämförelsevis unga. Förr bar man de "större" penningarna vanligen i en pung, fästade med en rem kring lifvet och småmynten buros i en ficka på görden eller helt enkelt i handen. Måste man släpa med sig en nyckel, hvilka förr, som bekant, brukade vara af rätt ansenlig storlek och tyngd, fäste man dem vid görden. I denna stack man äfven knifven, det oundgängliga redskapet och vapnet. Och detta är hela listan öfver de föremål man under medeltiden bar på sig.

Två föremål, som nu för tiden äro nästan oumbärliga för de flästa människor: fickuret och näsduken, voro okända i Europa ända till slutet af femtonde århundradet, då förnäma herrar och damer började bära miniatyrer, nyuppfunna och därför mycket dyra, som smycken på bröstet. I Tyskland konstruerade en smed i Nurnberg, Peter Henlein, det första fickuret, som till följd af sin ovala form kallades "Nurnbergerägg". Men först i adertonde århundradet lyckades man framställa så handterliga och jämförelsevis billiga fickur, att de funno en vidsträcktare användning.

Näsduken skall, enligt en tradition ha uppfunnits år 1540 i Venedig. Emellertid kände man redan till dem i forntiden, nämligen i Rom på Ciceros tid. Faktum är i alla fall, att näsduken på allvar gjorde sitt intåg i Tyskland och Frankrike först i midten af det sextonde århundradet. Och då man till en början betecknade den med det italienska ordet "fazzoletto", måste det antagas att tyskar och fransmän verkligen lärt känna den nyttiga uppfinningen genom italienarne. I början var näsduken dock endast ett lyxföremål, och bars, starkt parfymerad, mäst för att den var på modet; den användes sällan för det ändamål den var afsedd för. I Tyskland buro eleganta damer och herrar i adertonde århundradet ofta näsdukar i färger, hvilka, komna till Frankrike, där väckte lika stor indignation som halfsulade skor, vid hvilkas anblick, enligt Merciers försäkran, "alla enkla köpmansfruar föllo i vanmakt". Allmän användning fann näsduken också först i nittonde århundradet. Bland de ryska soldaterna var den ännu för några år sedan fullständigt obekant, under det japanerna sedan länge använda näsdukar af tunnt papper, som genast efter begagnandet kastas bort.

*

Näsdukens spridning befordrades genom tobakens, som ägde rum vid samma tid. I synnerhet i Frankrike vann tobaksplantan många vänner, trots de stränga förbud mot tobaksrökning som utfärdades af kungar och påfvar. I sjuttonde århundradet triumferade pipan öfverallt inom de finare samhällsklasserna, men i det adertonde öfverläto de bildade tobaksrökningen åt folket och började själfva använda snus. Snusdosan, 'la tabaquiére", blef ett oumbärligt fickföremål. Själfva den heliga fadern i Rom, påfven Benedikt, var en slaf under den nya njutningen och återkallade fördenskull så fort sig göra lät sin företrädares tobaksfiendtliga bullor. Enligt hans privatsekreterare, Albertus de Monte Abano, använde han på grund af sin passion, dagligen tolf näsdukar.

Under franska revolutionen kom pipan ånyo på modet men undanträngdes på 1830-talet af cigarren, som särskildt under koleraåren 1832—1835 i Tyskland stod i hög gunst, då man trodde att den var ett skydd mot den fruktansvärda sjukdomen. Hösten 1838 var cigarrökandet high fashion i staden vid Seine, 'I Paris', heter det i en tysk tidning från detta år, "är det nu god ton att röka cigarrer. I hvarje hus inrättas ett särskildt rökrum — fumoir — ett motstycke till damernas boudoir. Äfven på offentliga platser, på boulevarderna och öfriga promenadplatser, ser man "cigarreleganterna" vandra omkring. Sedan denna tid höra cigarr- och cigarrettrier, och cigarrsnoppare till de mäst omtyckta herrearticklarna. Cigarrindustriens uppblomstring kom också senare stryktändstickorna till godo, hvilka hastigt skaffade sig tillträde till rökarnes fickor.

De återstående "oundgängliga" sakerna i våra herrars fickor äro af olika ålder, men alla jämförelsevis unga. Plånboken känna vi blott till sedan adertonde århundradet genom de uppfinningsrika fransmännen. Visitkortet ha vi likaledes fått från Frankrike, där det började användas redan på 1600-talet, och checkboken är kommen från England. Pennknifven härstammar naturligtvis från den goda gamla tid då man använde gåspennor och måste ha en knif att spetsa till dem med. Vi använda den i dag när vi behöfva spetsa våra blyertspennor, som uppfunnos för århundraden tillbaka, men först sedan nittonde århundradet befinna sig i hvar mans ficka, ty innan Condé och Hardtwuth uppfunno en billig fabrikationsmetod var blyertsen ofantligt dyr.

Slutligen har ficknecessären, med sin lilla kamm, spegel, mustaschborste, tandpetare m. m., kommit från Frankrike, där den uppstod på Ludvig XI:s tid och gifvetvis skattades högt af dåtidens eleganter.

Myrstaten.

De små djurens underbara organisationsförmåga.

Redan Salomo framställde på sin tid myrorna såsom ett exempel för lättingarna och de sorglösa. De församla i ladorna medan tid är och försumma aldrig att draga sitt strå till stacken, medan vi människor, skapelsens krona, allt för ofta glömma bort de plikter, sparsamheten och omtanken pålägga oss.

Om myrornas organisation och arbetsmetoder ha volymer skrifvits. De utgöra ett stridbart och på försvarsmedel rikt släkte. Våra vanliga röda myror ha ingen tagg i abdomen, utan försöka när de bitas att inspruta något af den däri befintliga giftblåsans innehåll i såret, och mindre djur och insekter blifva däraf förlamade och dödade. Håller man för näsan de fingrar, som nyss gripit om en fångad myra, så känner man stickande lukt såsom af stark ättika. Denna härrör af den myrsyra, som utgör en af giftets beståndsdelar, och ett verkligt gnisträgn däraf träffar handen, om vi hålla den öfver en stack.

Men af våra myrors gift röna vi blott ett lindrigt obehag. Däremot äro deras tropiska släktingar mycket fruktansvärda. Kommer ett tåg af de afrikanska vandringsmyrorna, så rädda sig alla lefvande smådjur — råttor, möss, ödlor och insekter — genom en vild flykt. Äfven människan rymmer fältet, då de öfversvämma hennes bostäder, men då hon sedan återkommer, finner hon bostaden rensad från all ohyra, som tillintetgjorts af den plundrande härens soldater, hvilka äro så kraftiga, att en sådan krigares afhuggna hufvud ännu är i stånd att bita till blods det finger, man håller framför det.

Till soldater bestämmas ock de stora individerna af vandringsmyrorna med sina stora hufvuden, försedda med sabel- eller lieformiga käkar. En sådan krigarhord förekommer i en mängd myrstater. De äro oerhört vilda och tappra. Naturforskaren Forel berättar, att han vid öppnandet af ett myrnäste blef öfverfallen af tusentals myror, som störtade sig öfver honom. De åtföljande indianerna flydde förfärade, och han själf måste med blodiga händer anträda återtåget och förföljdes flera meter af de oförfärade fienderna.

Arbetets fördelning är hos myrorna gjord efter de rationellaste grunder. Byggnadsmyrorna släpa material till stacken, och provianteringskolonnerna gå ut på rof och föra dödade insekter och larver med sig till nästet. De sträfva uppför trädstammarna, och forstern betraktar myran som sin bundsförvant. Den håller träden rena och utgör en förträfflig sundhetspolis.

Många myror, t. ex. våra svarta trädmyror, ha en stark förkärlek för bladlössens exkrementer och sköta dessa som människan sina husdjur. De bygga t. o. m. åt sina skyddslingar ett regelmässigt stall och göra genom detta slags husdjursskötsel en skada, som motverkar det gagn de göra som renhållningsentreprenörer.

Myrornas snygghet är ett hufvuddrag i deras väsen, och har en myra blifvit smutsig, ger hon sig ingen ro innan hon befriat sig från orenligheten. Känselspröten, hvilka äfvenledes äro luktorganets säte, hållas framför allt snygga medelst en kamapparat, som sitter på frambenen.

Myrornas föda är mycket växlande. Till omedelbar föda tjäna icke de insamlade sädeskornen, utan användas enligt nyare iakttagelser till ett slags "myrbröd".

"Bladskäraren" heter en art myror, som i det tropiska Amerika förekomma i oerhörda massor. De klättra upp i träden, utskära med sina skarpa käkar runda stycken af löfträdens blad och föra dem med sig till stacken. Träden förete efter dessa besök en sorglig anblick, men myrorna göra rationellt bruk af sitt rof. De göra däraf en grötartad massa, på hvilken de uppdraga ett slags svampar, som utgöra en omtyckt näring för de flitiga gurmanderna.

I gamla världens tropiska länder förekommer en art myror, hvilka bygga sitt med mycken konst hopfogade näste i träd. Detta är sammansatt af olika slags löf, vid hvilkas sammanfogande de små byggmästarna gå till väga på ett otroligt knepigt vis. Myrorna, hvilkas vetenskapliga benämning är Oecophylla smaragdina, betjäna sig för bladens sammanbindning af en larv, som de gripa med käken och tvinge genom tryckning att ur spinnkörteln afsondra ett ämne, som i likhet med hvad som sker hos silkesmasken stelnar till en tråd. Larverna föras hit och dit mellan de blad, som skola sammanbindas, så att ett fast bladverk åstadkommes, och bladen förenas till fasta väggar i myrnästet.

*

Myrorna svärma liksom bien under den varma årstiden, och svärmarna te sig då som kolossala rökmoln och verka ofta skrämmande på befolkningen. Både hannar och honor taga del i denna weddingtripp, efter hvilken det åligger honorna att grundlägga en ny koloni.

Honan befriar sig från sina vingar, hvilka i de nya förhållandena blott skulle vara henne till hinders, och söker framställa ett boningsrum, som är fullkomligt afskildt från den öfriga världen. Här vårdar hon själfständigt de ägg, hon lagt, och de larver, som ur dem utvecklats, till dess att de bli själfständiga arbetsmyror. Det är ännu icke utrönt, hvarifrån hon får det för henne själf och larvernas förplägande nödiga näringsmaterialet. Kanske begagnar hon sig af ett slags cellväfnad af feta beståndsdelar, men äfven af de lagda äggen bli många af honan förtärda eller använda till föda åt larverna. Finnas arbetsmyror i det nya nästet, så öfvertaga dessa honans omsorger om äggen, hvilka icke äro att förväxla med hvad man i vanligt tal kallar "myrägg", hvilka tjäna till fågelföda. Dessa äro snarare kokonger med däri inneslutna, nästan utvecklade myryngel.

*

Om det ock vid första anblicken ser ut, som om det ginge till bland myrorna alldeles som i den ideala framtidsstaten, så kommer man dock vid ett närmare studium af de små djurens vanor till det resultatet, att lifvet är en strid för dem liksom för människorna. I en och samma stack, i ett mänskligt samhälle, men mellan dolningen en gång för alla fastställd, och broderskapets och jämlikhetens lagar respekteras så som ingenstädes i ett mänskligt samhälle, men mellan kolonierna inbördes föres ett krig på knifven, äfven om de stridande tillhöra samma art. Tjufvar och tiggare drifva sitt spel äfven i myrstaten och lefva lyckliga och nöjda, men om likställighet mellan könen kan det aldrig bli tal. Efter sin weddingtrip för hannen en ömklig tillvaro och går småningom under, såvida ej en medlidsam hackspett förbarmar sig öfver hans elände och gör en bråd ända på hans tillvaro.

I bacillskräckens tidehvarf.

— Denna handduk, sade biträdet i den bacillfria rakstugan, har blifvit utsatt för utomordentlig hetta och är fullständigt steriliserad. Vi vidtaga alla tänkbara försiktighetsmått för att våra kunder ej skola bli smittade af alla möjliga infektionssjukdomar.

— Ypperligt, sade kunden.

— Denna tvål, fortsatte biträdet, tagande upp ett tvålstycke, har blifvit kemiskt renad från bakterier, och kammen och borsten ha legat i antiseptiskt bad.

— Utmärkt, sade kunden.

— Stolen, i hvilken ni sitter, läges en gång om dagen i ett bad klorkalk och sodalösning, medan dynorna placeras i en ugn, upphettad till 187 grader, hvilket garanterar att förstöra minsta spår af baciller, som möjligen skulle kunna finnas däri.

— Det var hetta det, sade kunden.

— Rakknifven och rakborsten kokas före användning, och lödderkoppen torrhettas, tills det ej längre finnes aflägsnaste möjlighet att någon bacill kan hålla sig kvar i den.

— Skönt, sade kunden.

— Det varma vattnet, hvarmed löddret blandas, är alltid dubbelhettadt samt tillsatt med en antibacelllösning, hvarförutom det destilleras och filtreras.

— Härligt, sade kunden.

— Också golfvet, taket och väggarna undergå en antiseptisk behandling hvarje dag, och all växel, innan den lämnas till våra kunder, torkas med antiseptisk bomull.

— Nå, hör på, sade kunden, som hela tiden setat insvept i en handduk, hvarför börjar ni inte raka mig? Tror ni, att jag är laddad med baciller af endera slaget, och ämnar ni prata ihjäl dem?

— Nej, min herre, svarade biträdet, men jag är inte den, som skall raka er.

— Är ni inte? Hvar är han då?

— De koka honom först, min herre.

Från McBean till Farmarne.

Spannmål. — Vi önska meddela Canadas farmare några nya fakta och därmed hjälpa dem att få bästa möjliga pris för sin skörd. Farmare, ni har denna säsong ett godt tillfälle att själfva bestämma sädespriserna. Omständigheterna äro mycket gynnsamma vis a vis höga sädespriser, äfven om spekulativa intressen arbeta för att hålla dem nere. Då ni säljer er säd, bör ni ej sälja till spekulanter som ämna förtjäna 25 a 50 cents pr bushel. Det är nu allmänt beräknadt att skörden i västra Canada kommer att uppgå till omkring 100 millioner bushels, och detta är ju enormt mycket mindre än man haft rätt att vänta. Därtill äro vi öfvertygade att dessa 100 mill. bushels äro allt för sangviniskt beräknade. Det är dessutom kändt att alla andra hveteproducerande länder äfven skördat mindre än som väntats. Sammanlagdt utgör detta en brist på en mängd millioner bushels. Förenta Staterna, Canada, Frankrike, Italien, Indien och Ryssland — alla visa en stor minskning i produktionen, och äfven Argentinas skördeutsikter rapporteras mindre goda. Det sista är ännu ej bestämdt fastslaget, men ryktena äro sannolikt korrekta. Ryssland är ett land, hvars skördeunderrättelser bruka vara mycket otillförlitliga, och i fjor utskeppades därifrån 100 mill. bushels mera än året förut. Detta exporterades på grund af penningebehofvet i Ryssland. Ett hundra millioner bushels, som oförväntadt inkastas på världsmarknaden, borde kunna trycka ned priserna betydligt och omkullkasta de försiktigaste beräkningar. Hade ej denna opåräknade ryska export inträffat i fjoré så hade vår förutsägelse, att hvetepriset skulle gå upp till $1.20 pr bushel, ovillkorligen ha slagit in. Äfven trots den nämnda ryska jätteexporten voro baissespekulanterna knappast i stånd att trycka ned priset till 90 cents-märket — och därpå steg priset oemotståndligt mer och mer tills det förblef öfver dollar-märket, och i juli sålde vi Northern No. 1 till 117 1-20 i Fort William. Vi tro därför ej att vår förutsägelse om ett pros $1.20 var felaktig eller att våra beräkningar voro oriktiga. I år ha vi likaledes noga undersökt förhållandena beträffande såväl hvete, hafre, korn och lin, och vi våga tro att priserna skola bli ovanligt höga, men det beror helt och hållet på farmarne själfva och deras försäljningsmetoder. Vi förutspå att priserna mot säsongens slut bli 30c. för hvete och 55c. för hafre, 80c. för korn och 225c. till 2250c. för lin. Vårt råd till våra vänner bland farmarne är därför att hålla sin säd tills priserna gått upp tillräckligt och därefter låta sälja genom en ärlig och pålitlig kommissionsfirma, så att de själfva få så stor vinst som möjligt af de höga priserna.

Nyligen klagade tidningarna öfver de höga priserna på hvete som fördyrade brödet för den fattige. Men äfven om priset på hvete ökades med ännu en dollar pr bushel, skulle dock bröd fortfarande vara den billigaste födan. Det är ej brödpriset utan andra lifsmedelspris som den fattige protesterar emot. Under de sista fyra åren har brödkonsumptionen stigit från 5 bushels hvete till 7 a 8 bushels pr individ. Detta bevisar på samma gång att hvete ej ännu är för dyrt och att det skall stiga ytterligare. Tänk på detta och håll på ert hvete.

Men tro ej att ni därför bör genast sälja hafre och korn — långt därifrån. Hafrepriserna komma att stiga högre än någonsin förut, men håll äfven på ert korn. Detta har hittills i Canada stått allt för lågt i pris. Vi tro nu att priset kommer att stiga betydligt. Korn skulle kunna köpas af mälterierna med vinst äfven om de betalde 100c. pr bushel. Faktum är att korn är värdt dubbelt mer än det nuvarande priset. I östra Canada har det odlats mycket litet korn i år och allt detta för utfodring. U. S. A. beräknas skörda flera millioner bushels korn än i fjor, och bristen där blir ofantlig. Håll på edert korn!

Vi ha i åratal i början af säsongen publicerat redogörelser för spannmålsproduktionen och prisutsikterna, och detta har kostat oss åtskilligt. Vi äro spannmålskommissionärer med 25-årig erfarenhet i västra Canadas spannmålsaffärer — mera än hvad någon annan forma kan säga. Vi använda denna erfarenhet till förmån för våra kunder, som lämna oss sin säd till försäljning, och vi erbjuda våra tjänster åt alla farmare som så önska. Om ni uppskattar de råd vi här ofvan lämnat, omsätt då denna uppskattning i praktiken genom att skeppa er säd till oss. Konsignera till Fort William eller Port Arthur, Advise McBean Bros., Winnipeg, Man., och tillsänd oss samtidigt bill af loading jämte instruktioner om ni önskar att vi skola sälja eller hålla densamma. Sedan sköta vi resten efter bästa förmåga och skola göra allt för att skydda edra intressen. Glöm icke den gamla pålitliga firman McBean Bros.

McBEAN BROS.

Winnipeg, 12 September, 1910. 600 GRAIN EXCHANGE.

Tillförlitliga upplysningar

om Naturens hemligheter; om lifvets sanna innebörd; om sättet att bibehålla sin hälsa och uppnå en hög och lycklig ålderdom; om huru att göra ett lyckligt val vid äktenskaps inträdande, och erhålla friska och lyckliga barn; om människokroppens byggnad och vård; om bestämmandet af kön hos barn — allt detta finner ni i den ryktbare specialisten Dr. R. B. Foote's storartade verk "Hemläkaren".

Af detta ovärderliga arbete ha öfver en million exemplar försålts på olika språk, och alla som läst detsamma berömma det på det mest entusiastiska sätt.

Denna bok sätter läsaren i stånd att lefva ett rätt och lyckligt lif.

Okunnigheten försvagar — kunskapen styrker — läs derför denna bok, innan det blir för sent. Huru många personer förderfva icke sin hälsa och gå en förtidig död till mötes, på grund af okunnighet om de enklaste hälsoregler?

Last och obetänksamhet förstöra många unga lofvande personer och sända dem i en förtidig graf. Kunskapen om deras egen kropp och sättet att lefva rätt skulle rädda dem.

Hvar och en bör derför läsa denna bok och sålunda erhålla skydd mot de många faror, som hota oss.

Hemläkaren innehåller 880 sidor och öfver 350 illustrationer, af hvilka 80 äro färglagda, samt öfver 125 recept för hembehandling. Den är bunden i smakfullt klotband och säljes för det billiga priset af $1.50.

Extra specielt anbud för trettio dagar. Om ni sänder oss $1, tillika med bifogade kupong, erhåller ni boken med omgående express. Önskar ni erhålla den genom posten, bör ni ytterligare bifoga 20c. i frimärken. Detta anbud gäller endast för en begränsad tid. Skrif derför utan uppskof. Adressera:

Denna kupong inbesparar 50 cts. RABATT-KUPONG No. 30. Agenter önskas.

MURRAY HILL PUBL. CO., 129 E. 28th St., New York.

MODERNT FÖRSTA KLAS SENS SKRÄDDERI.

MODERN TAILORING CO.
TAILORS

Vårt Höstlager är nu helt inne.

Gör ett besök och se på det!

293 PORT STREET Tel. 7584. WINNIPEG, CAN.

Glöm ej att prenumerera på
SVENSKA CANADA-TIDNINGEN

Tobak och dess regelrätta behandling

Tillverkningsprocess. Tobak är en ört och i likhet med andra växter måste den undergå beredning för att kunna lämpa sig för mänskans bruk. Det föreligger lika stor skillnad mellan på rätt sätt beredd tobak och rå tobak, endast tillsatt med solstemen, som mellan halfkokad och till fulle kokad föda. Snusberedningsprocessen betyder lika mycket för tobaken som kokning för föda och jäsning för vin. Snus är tobak som på vetenskapliga grunder blifvit beredd för mänskans bruk.

Hvarför tobaksförbrukare föredraga Copenhagen Snuff framför alla andra sorter af tuggtobak.

Det är färdigheredd tobak i dess renaste form.
Det har en angenäm arom.

Det bibehåller sin arom och styrka. Det är mera ekonomiskt, emedan det varar längre. Det upptäckes ej, emedan det ej behöfver tuggas utan endast helt enkelt placeras i munnen (mellan underläppen och gommen).

Det kvarlämnar en behaglig rök, svalt eftersmak. Det är tobak, som genom vetenskapliga meteder beredts för mänskans bruk.

Garanterad till kvalite och renhet. Copenhagen Snuff är tillverkadt af den bästa, lagrade rika och most aromrika bladtobak, hvartill tillsatts endast sådana ingredienser, som utgöra naturliga beståndedelar af bladtobak och absolut rena arom extrakter. Snusmalningsprocessen kvarhåller allt det goda i tobaken och aflägsnar de bittra och syrliga beståndedelar, som ingå i naturlig bladtobak.

OBSERVERA. Använd endast en mycket ringa kvantitet af Copenhagen Snuff, ty i annat fall kommer Ni att tycka att det är för starkt.

Copenhagen tuggsnus består af små korn ren och rik tuggtobak; det meddelar derför tobaksstyrkan i högre och rikare grad än vanlig tuggtobak, på samma sätt som fint malet kaffe ger starkare kaffe än groft malda kaffebönor.

Copenhagen Snuff
är verldens bästa
tuggtobak.
National Snuff Co., Limited

(803-St. ANTOINE ST., MONTREAL. 13